

Sygn. akt IV P -Pm 98/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie Wydział IV Pracy

w składzie:

<i>Przewodniczący:</i>	<i><u>SSR Agata Mularska-Karamon</u></i>
<i>Protokolant:</i>	<i>Magdalena Weryńska</i>

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 r. w Lubinie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...)w L. w likwidacji

przeciwko C. Z.

o zwrot odprawy pieniężnej

I. zasądza od pozwanej C. Z. na rzecz strony powodowej (...)w L. w likwidacji kwotę 10.876,80zł brutto (dziesięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt sześć złotych, 80/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 marca 2013r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu odprawy pieniężnej,

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 544zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 1800zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)w L. w likwidacji domagała się zasądzenia od pozwanej C. Z. kwoty 10.876,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30.03.2013r. W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, że prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 16.07.2012r., sygn. akt IV P 216/12, przywrócono powódkę do pracy, uznając, że rozwiązanie stosunku pracy z pozwaną za wypowiedzeniem z przyczyn leżących po stronie pracodawcy dokonano z naruszeniem przepisów. Strona powodowa wypłaciła pozwanej odprawę pieniężną w dochodzonej obecnie kwocie.

Pozwana C. Z. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa. W/w wskazała, iż roszczenie jest bezprzedmiotowe i pozbawione podstaw prawnych, gdyż wypłacając jej odprawę zakład pracy nie zastrzegł sobie jej zwrotu. Zarzuciła naruszenie zasad współżycia społecznego, poprzez niepoinformowanie jej już po reaktywowaniu stosunku pracy, że istnieje obowiązek zwrotu odprawy. Nadto pozwana zarzuciła, że zużyła wypłaconą odprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana C. Z. była zatrudniona w (...) w L. na stanowisku lekarza. Strona powodowa dokonała wypowiedzenia pozwanej umowy o pracę z przyczyn nie- dotyczących pracownika, wskazując na likwidację zakładu pracy.

Strona powodowa wypłaciła pozwanej odprawę pieniężną w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika w wysokości 10.876,80 zł brutto.

Pozwana odwołała się do Sądu Pracy od dokonanego jej wypowiedzenia, zarzucając w pozwie naruszenie przepisów prawa a to art. 23⁽¹⁾ kp i podając, że działalność medyczna (...) została przejęta przez inny podmiot.

Sąd Rejonowy w Lubinie w sprawie o sygn. Akt IV P 216/11, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego wydał w dniu 16.07.2012r. wyrok, w którym przywrócił C. Z. do pracy w podmiocie, który przejął zakład pracy – (...) sp. z o.o. w L.. W uzasadnieniu Sąd wskazał, na naruszenie przepisów art. 23¹ kp. Wyrok jest prawomocny. Powódka po uprawomocnieniu się wyroku kontynuowała zatrudnienie w (...) sp. z o.o. w L.. Rozwiązała umowę na mocy porozumienia stron z przyczyn osobistych w marcu 2013r. Strona powodowa wezwała pozwaną do zwrotu odprawy w marcu 2013r.

Dowód : - akta tut. Sądu o sygn. IV P 216/11,

- zaświadczenie o wypłacie odprawy, akta osobowe,

- wezwanie do zapłaty, k. 15

/okoliczności bezsporne/

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie strony powodowej zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie zapłaty zwrotu odprawy oparte zostało o treść przepisu art. 410 kc.

Zgodnie z zapisem art. 410 § 2 kc świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

W przedmiotowej sprawie jako przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę z pozwanym wskazano zmiany organizacyjne i likwidację stanowiska.

W takim wypadku zasady wypłatę odprawy regulował art. 8 ustawy o rozwiązywaniu z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Sąd Rejonowy w Lubinie rozpoznający sprawę w wyniku odwołania pozwanego od wypowiedzenia umowy o pracę, przywrócił pozwaną do pracy ustalając, że nie doszło do likwidacji zakładu pracy, a zatem, że przyczyna wskazana w piśmie wypowiedzającym umowę o pracę nie była rzeczywista.

W związku z tym należy uznać, iż wypłata odprawy pieniężnej, wypłacona w oparciu o treść art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych dokonana została w oparciu o podstawy faktyczne wskazane w piśmie wypowiedzającym stosunek pracy, to na dzień spełnienia tego świadczenia, było ono należne. Podstawa prawna świadczenia jakie powodowa spółka dokonała na rzecz pozwanego istniała w momencie rozwiązywania umowy o pracę. Na skutek odwołania się pozwanego od wypowiedzenia umowy Sąd Rejonowy w Lubinie prawomocnym wyrokiem orzekł, iż wypowiedzenie umowy o pracę nastąpiło z naruszeniem przepisów, w związku, że przyczyna wskazana w wypowiedzeniu była nierzeczywista. Tym samym odpadła podstawa prawna do wypłaty odprawy.

Tak więc świadczenie otrzymane przez pozwanego stało się świadczeniem nienależnym. Skoro zaś pozwany wniósł odwołanie od wypowiedzenia, wskazując stosowne zarzuty, musiał on liczyć się z obowiązkiem zwrotu tego świadczenia.

Sąd przy ocenie przedmiotowej sprawy, miał również na względzie treść przepisu art. 405 k.c., który to przepis w oparciu o treść art. 410 § 1 k.c. winno stosować się w odniesieniu do świadczenia nienależnego. Z treści art. 405 k.c. wynika, iż ten, kto bez podstawy uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby nie było to możliwe, do zwrotu jej wartości.

Dochodzony przez stronę powodową zwrot odprawy jest w takiej sytuacji w pełni zasadny i zasługuje na uwzględnienie. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481kc.

Sąd nie zgodził się z zarzutami przedstawionymi przez pozwanego. Brak wiedzy o obowiązku zwrotu odprawy czy też brak pouczeń ze strony zakładu w tym zakresie są bez znaczenia w niniejszej sprawie. Sąd nie dopatrył się również naruszenia po stronie powodowej zasad współżycia społecznego. Okoliczność zużycia odprawy pozostaje bez skutku dla skutecznego dochodzenia roszczenia. Zgodnie z wyrokiem Sadu najwyższego z dnia 5.10.2012r. **IPK 86/12 z** art. 409 k.c. wynika a contrario, że obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości nie wygasa w wypadku, gdy mimo zużycia lub utraty korzyści ten, kto ją uzyskał, jest nadal wzbogacony. Wzbogacenie trwa nadal zwłaszcza w sytuacji, w której ten, kto uzyskał bez podstawy prawnej pieniądze kosztem innej osoby, zużył je na spłacenie własnego długu. Zaoszczędzenie innych wydatków też jest wzbogaceniem.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd orzekł jak w pkt I. Na podstawie art. 113 uksc w z w. z art. 98 kpc i art. 98 kpc orzeczono o zwrocie kosztów sądowych oraz kosztach zastępstwa procesowego.